

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beier een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Nikolaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 123. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De Ijslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Klein Dorp; 234. De Heldengood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel.

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

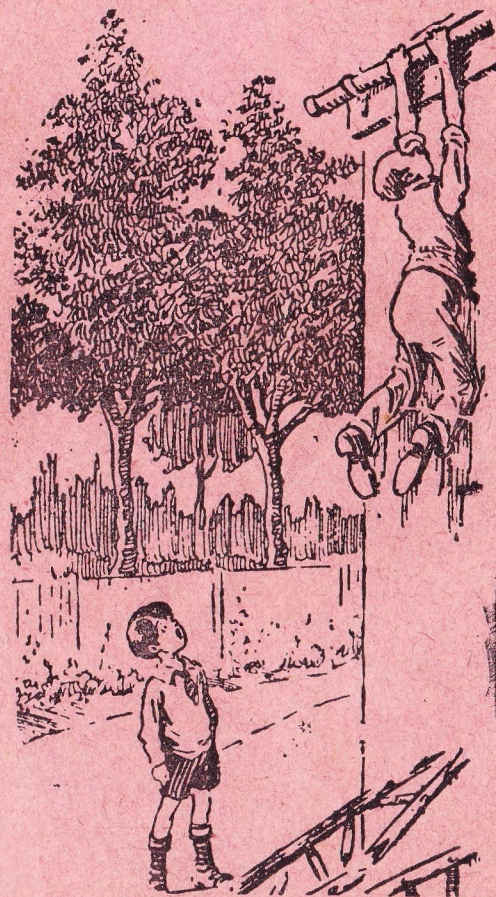
Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK.

Nr. 317.

A. HANS

De Boschwachter van Eikenhof

De Boschwachter van Eikenhof.

I.

Aan de poort van het kasteel Eikenhof stonden honderden menschen. Mijnheer Van Belbeke, de eigenaar van Eikenhof, werd begraven. Er waren veel kennissen gekomen uit Gent, Lokeren, Sint-Niklaas en Dendermonde. En toen de lijkstoet op den weg kwam, sloten de meeste dorpeelingen er zich bij aan.

Anderen volgden op een afstand en spraken over de gebeurtenis.

— Zoo is het kasteel geheel verlaten, zei een vrouw. Mevrouw al lang dood en nu mijnheer. En de zoon gestorven in Amerika. Den laatsten van Belbeke dragen ze nu naar 't kerkhof.

— Ja, en er gebeuren vreemde dingen, wanneer de laatste van zulk een voorname familie sterft, beweerde Mele, een oude vrouw, die gaar-

ne babbelde en zeer bijgeloovig was. Gisteravond zwierf een rare kerel rond het kasteel. En Vervloet, de boschwachter, vroeg wat hij daar uitvoerde. En opeens was die kerel weg; hij zonk in den grond.

— Mele weet weer iets bijzonders! spotte een meisje. Die vent zal een strooper geweest zijn.

— Zinkt die in den grond? kreet Mele beleedigd. Ik weet het van iemand aan wien Vervloet het gezegd heeft.

— En hoe zag die rare mensch er dan uit? vroeg het meisje.

— Een breeden hoed en een wijden mantel. Voor mij is dat de geest van een der vroegere heeren, die rond spookt.

Sommigen lachten Nele uit, maar anderen luisterden gretig.

Intusschen was de lijkstoet het dorp genaderd. De geestelijkheid wachtte daar met kruis en vaandels. De kerk was te klein voor de groote menigte.

Na den lijkdienst werd de zware kist naar den grafkelder van het kasteel gebracht. Mele, de klappei, loerde over het lage muurtje van 't kerkhof. Ze stootte een kennis aan en wees naar den anderen hoek van den muur.

— De man met den breeden hoed en den wijden mantel, fluisterde zij. 't Is hij, die rond het kasteel spookte. Hij komt ook kijken...

— Er komt een nieuwe heer, hé?

— Ja, hij staat daar geheel vooraan bij den grafkelder. 't Is een kozijn van mijnheer, die gestorven is.

Mele lette meer op den vreemdeling aan den hoek van den kerkhofmuur, dan op de treurige plechtigheid, die veel dorpelingen ontroerde.

Mijnheer Van Belbeke was steeds een goede meester geweest voor zijn pachters en een wel-doener voor de armen, al zag men hem in de laatste jaren weinig op straat. Men zei dat hij zijn verdriet over den dood van zijn eenigen zoon niet kon verzetten en daarom als een kluizenaar leefde. Maar hij gaf milde bedragen aan den ouden pastoor om zieken en armen bij te staan.

De begrafenis was afgelopen.

Karel Vervloet, de oude, maar nog flinke boschwachter, ging ook huiswaarts. Nele, zijn vijftienjarige kleindochter, vergezelde hem. Zij was een weeze, en woonde bij haar grootouders in. Grootmoeder was ziekelijk en Nele deed feitelijk het huishouden.

Vervloet leed smart om den dood van zijn heer, bij wien hij dagelijks was geweest, ook nog toen deze ernstig ziek lag.

Voor zijn broodwinning moest Vervloet niet vreezen. Mijnheer Van Belbeke had zijn neef, den nieuwen kasteelheer doen beloven, den boschwachter in dienst te houden. Maar de trou-

we man had verdriet, omdat de oude meester overleden was.

Vrouw Vervloet zat in haar zetel bij den haard, want 't was een koude Februaridag. Nele moest alles van de begrafenis vertellen. Grootvader verwisselde zijn Zondagsche kleeren voor zijn wekedaagsche.

Nele dekte de tafel. Vervloet kon niet veel eten.

— Grootvader, die vreemde man, waarvan ge verteld hebt, was ook op het dorp, zei Nele. Tenminste, ik zag een vreemdeling met een breeden hoed en een wijden mantel. Hij keek over het muurtje.

— Ja dat zal de kerel zijn, die gisteravond bij Eikenhof was en er van door ging, toen ik hem aansprak. Ik kan niet begrijpen, wat hij er uitvoerde. Hij leek me geen strooper toe. Maar als zijn geweten zuiver was, had hij voor mij toch niet de vlucht moeten nemen.

Vervloet zei dus niet, als Mele, de klappei, dat de vreemde man in den grond gezonken was. Hij had zijn ontmoeting verteld aan René Donkers, den hulp-boschwachter. En die praatte er met anderen over.

Na den maaltijd ging Vervloet de bosschen in. Er zouden nu wel geen stroopers zijn, maar sommigen durfden op klaarlichten dag wel hout stelen. Als een arme wat hout nam voor eigen ge-

bruik, liet Vervloet dit toe. Maar hij duldde niet, dat loensche kerels er roofden, om het over de grens, in Zeeuwsch-Vlaanderen of te Antwerpen te verkoopen. Dat waren gasten, die 's nachts ook stroopten, of smokkelden te Klinge, Sint-Janssteen of rond Stekene.

Vervloet liep in gedachten. Hoe zou het gaan met den nieuwen meester? Deze heette mijnheer Van Kalkegem. Drie maal had Vervloet er mee gepraat en de nieuwe heer behandelde hem hoogmoedig. Dat had mijnheer Van Belbeke nooit gedaan.

Op het kasteel waren de knechten en meiden gebleven. Vervloet ging er eens heen.

Juist kwam mijnheer Van Kalkegem uit het voorname huis.

— Ha, Vervloet, ik moest u juist hebben, zei hij. Ik vertrek vanavond naar Gent. Binnen vier weken kom ik hier wonen met mevrouw en de kinderen. Maar morgen stuur ik een opzichter, die het bevel zal voeren. Gij en de anderen hebt u naar zijn orders te gedragen. Goed begrepen, hé!

Teleurgesteld en verbaasd keek Vervloet mijnheer Van Kalkegem aan.

— Bevalt het u niet? vroeg deze.

— Ik heb hier vijftig jaar gewerkt, en de laatste twintig jaar over de bosschen het opzicht ge-

had, tot groote tevredenheid van mijnheer Van Belbeke, sprak Vervloet.

— Tut, tut... geen nuttelooze praat! viel mijnheer Van Kalkegem hem in de rede. Wat ge vroeger gedaan hebt, gaat mij niet aan, maar nu zult ge handelen zooals ik gebied, als ge hier wilt blijven. Dus ge wacht uw bevelen van den nieuwen opzichter af.

Mijnheer Van Kalkegem wendde zich af.

— Hartelooze man, mompelde Vervloet. Verdriet over den dood van zijn oom, heeft hij niet.

De boschwachter ging naar huis. Buiten het hek stond mijnheer Van Kalkegem nog. En hij praatte met den vreemden man, die hier rond zwierf.

— Mag ik niet wandelen waar ik wil? vroeg deze.

— Deze dreef is mijn eigendom... en ik verbied u hier te vertoeven! riep mijnheer Van Kalkegem uit.

— Ik ben geen roover of moordenaar! hernam de ander.

Mijnheer Van Kalkegem zag den boschwachter en zei:

— Vervloet, als deze kerel op mijn goed blijft rond zwerven, haalt ge de gendarmen.

— Hoogmoedige dwaas! zoo schold de vreemdeling Van Kalkegem uit, die zich nu verwij-

derde, als liet hij den onbekende voor rekening van den boschwachter.

Vervloet zag het gelaat onder den breeden hoed. Het had een goedge, maar droevige uitdrukking.

— Dat is geen slecht mensch, dacht de boschwachter.

— Vriend, zei hij, ik heb u gisteravond ook gezien. En toen liep ge weg. Nu zwerft ge hier weer. Ik mistrouw u niet... maar het is toch zonderling...

— Dat ik wandel? Heb ik iemand iets misdaan?

— Zulks mag ik niet zeggen...

— Die heer is een neef van mijnheer Van Belbeke, David Van Kalkegem?

— Gij kent hem dus...

— Ja... en hij heeft nooit gedeugd... Hoe kon mijnheer Van Belbeke hem 't kasteel over geven?

— Er is geen andere familie meer...

De vreemdeling haalde de schouders op.

— Goeden dag, groette hij, en plots ver-
trok hij.

— Een rare vent, mompelde Vervloet, maar hij ziet er geen slechterik uit. En ik loop zou gauw niet naar de gendarmen.

De boschwachter keerde naar huis terug. Hij zweeg tot zijn vrouw en tot Nele over de hou-

ding van den nieuwen meester. Waarom ze nu al te bedroeven?

Den volgenden dag kwam de nieuwe opzichter. Het was nog een jonge man; hij heette Frits Martens.

Dadelijk verzamelde hij het personeel en verwaand keek hij de mannen aan.

— Ik ben hier nu de nieuwe baas, zei hij. Mijnheer Van Kalkegem heeft me gezegd, dat de boel zeer verwaarloosd is. Er moet dan heel wat veranderen. Ik zal dat in de eerste dagen nagaan, maar iederen morgen komt elk van u hier op het kasteel om de orders. En ik eisch stipte gehoorzaamheid.

Dat klonk haast vijandig. Niemand zei iets.

Frits Martens gelastte den ouden boschwachter dan met hem mee te gaan, om het gansche landgoed te toonen. En op dien tocht keurde Martens alles af. De boombeplantingen waren niet goed. Het water liep slecht af in de grachten. Hier was een haag te dik, daar moest er afrastering komen om het wild binnen het bosch te houden en nog veel meer had de nieuwe toezichter aan te merken.

Vervloet liet hem praten.

Bij het eind van de wandeling zei Martens:

— Het is hier een verwaarloosde boel...

— Wij hebben altijd ijverig gewerkt, snauwde

Vervloet toen toch terug.

— O, dat kan zijn, maar dan op ouderwet-sche manier. En het zal nu veranderen... Ik ga naar 't kasteel. Gij kunt wat rusten, want om negen uur begint ge uw ronde en voor heel den nacht. Ik zal opletten. Strooperij mag niet bestaan.

Vervloet zweeg weer. Maar in zijn hart was wrok.

— Kon ik een andere betrekking krijgen, wenschte hij. Doch wie zal mij op mijn leeftijd nog aannemen? Voor jacht- en boschwachters kiezen de heeren liever jonge kerels. Ik zal nu mijn broodje zuur verdienen.

II.

Nele kwam schreiend thuis. Haar grootvader, die den ganschen nacht op ronde geweest was, en nu in den morgen wat geslapen had, stond juist klaar om naar 't kasteel te gaan en zijn « orders » te halen.

— Kind wat is er? vroeg hij ontsteld, en ook vrouw Vervloet schrok erg.

De vraag moest daar buiten verstaan zijn, want de deur, die nog op een kier stond, werd geheel open geduwd en Frits Martens riep ver-toond:

— Wat er is? Die meid is een dievegge... dat is er!

De boschwachter werd driftig

— Mijn kleinkind een dievegge! herhaalde hij.

— Ha, zij is uw kleinkind... En zij geeft het voorbeeld van hout te stelen in het bosch!

— Grootvader, ik was om brandhout gegaan, snikte Nele. En mijnheer Martens kwam van achter de struiken en wilde me slaan en toen liep ik weg. Hij riep me na, dat ik een dievegge was en hij me naar de politie zou brengen.

— Waag het eens, mijn kleinkind aan te raken! sprak Vervloet dreigend. Vijftig jaar lang heb ik brandhout uit het bosch mogen halen. Dat behoort bij mijn loon. En gij zoudt mij dat verbieden!

— Ja, ik verbied het! Ik zal aanwijzen, waar en hoe veel hout er geraapt mag worden, maar ieder zal niet grabbelen naar hartelust. Hout halen... we kennen dat! En het verkoopen, hé!

Vervloet kreeg den gloed in 't gelaat.

— Gemeene vent! schreeuwde hij. Mij betichten van oneerlijkheid!

— Ge vergeet zeker tot wien ge spreekt!

— Tot een verwaanden knecht, die zich vermeldt kasteelheer te zijn. Weg... of ik smijt u aan de deur.

— 't Is goed, spotte Martens, maar hij vertrok toch, want de oude man stond klaar om de blaaspijp naast den haard vast te grijpen.

— Die ellendeling! zei Vervloet. Alle dagen tart hij ons. Maar nu Nele willen slaan en mij voor een dief uitschelden, die hout verkoopt, dat verdraag ik toch niet. En ik ga om geen orders!

— Kalm, suste zijn vrouw. Wind u niet op! Ge zoudt ongelukken doen!

— Die vent zou er me toe brengen...

— Wees verstandiger dan hij. De volgende week komt mijnheer Van Kalkegem, en die zal rede verstaan.

— Wel neen, hij is juist als de kerel, dien hij op ons dak heeft gezonden.

Vervloet raasde nog een tijd door over Frits Martens. In den namiddag begaf hij zich naar het bosch. Hij had er gisteren gesnoeid en vandaag deed hij het weer. Martens vertoonde zich niet.

Den volgenden morgen keerde Vervloet echter naar het kasteel terug. Hij begreep dat hij toch moest gehoorzamen, wilde hij in dienst blijven. Het was zijn kostwinning.

— Snoeien gelijk gisteren! snauwde Martens en hij wendde Vervloet den rug toe.

— Hij wacht tot de volgende week, om dan kwaad van mij te spreken bij mijnheer Van Kalkegem, dacht Vervloet.

Hij begaf zich naar het bosch. Toen hij daar werkte, verscheen weer de jonge vreemdeling met den breeden hoed en den wijden mantel.

— Vriend, ge zwerft waar ze u niet zien willen, zei Vervloet. Maar ik zal niet naar de gendarmen gaan, hoor!

— Dat weet ik! Daarvoor hebt ge een te goed hart. Ik woon nu niet ver van hier, bij vrouw Daal...

— Op dat hofstedeke tegen de kreek?

— Ja, ik maak schilderijen. Maar ik word als naar Eikenhof getrokken. Is mijnheer Van Kalkegem al terug?

— Neen, hij komt de volgende week.

— De nietwaard!

Vervloet kreeg reeds spijt over zijn inlichting. Misschien had die vreemdeling wel slechte bedoelingen tegen den nieuwen meester.

— Bah, dat mijnheer Van Kalkegem voor zich zelf zorgt! mompelde de boschwachter.

— Nu, ik ga verder, zei de schilder. 't Is voor u beter, dat men u niet in gesprek ziet met den man, dien ze hier als roover bekijken.

En de vreemdeling trok dieper het bosch in.

— Ha, hij woont bij vrouw Daal, mompelde Vervloet. Hij zal den kost verdienen met schilderen. Maar waarom wordt hij naar Eikenhof getrokken zooals hij zegt? Hij moet Van Kalkegem haten. Hij steekt het niet weg. Ze hebben vroeger zeker ruzie gehad. 't Zijn mijn zaken niet. Ware mijnheer Van Kalkegem een goede

meester, ik zou hem verwittigen. Nu trek ik me niets aan...

Vervloet's karakter veranderde door die verbittering.

En de boschwachter had ook al geen plezier meer in zijn werk.

III.

Mijnheer Van Kalkegem woonde nu met zijn vrouw en kinderen op den Eikenhof. Eergisteren waren ze aangekomen. Vervloet moest den tuin voor het huis wat veranderen. Mijnheer kwam bij hem.

— Zeg eens, man, mijnheer Martens is niet over u tevreden, sprak hij.

— En ik niet over hem, zei Vervloet wat vinnig.

— Dat is een brutaal antwoord.

— Martens zoekt twist. Niemand kan iets goeds doen voor hem. En dan mij van diefstal beschuldigen.

— Over dat hout?

— Ik heb altijd mijn brandhout in het bosch mogen halen...

— Voortaan zal mijnheer Martens die zaak regelen en hij heeft groot gelijk, dat hij hier orde brengt in allerlei wantoestanden. Hoor eens, gij moet gehoorzamen. Ik heb aan mijnheer Van

Belbeke wel beloofd u in dienst te houden, maar daaraan is natuurlijk de voorwaarde verbonden, dat ge u fatsoenlijk gedraagt en vlijtig het u opgedragen werk verricht.

— Vroeger deed mijnheer hier niets zonder er mij over te spreken, tenminste in het park en het bosch. En nooit heb ik andere belangen gediend dan de zijne.

— Haal geen oude koeien uit de gracht! Mijnheer Martens is na mij de baas en ik wil geen kwaad van hem hooren. Ge moet dat eens goed in uw koppig hoofd prenten.

Vervloet zei niets meer. De nieuwe heer ging in huis.

— Verwaande vent, gromde Vervloet. Voor hem zijn wij minder dan zijn jachthond. O, waarom is mijnheer Van Belbeke te vroeg gestorven!...

In den tuin speelde René, de kleine jongen van mijnheer Van Kalkegem. Hij kwam bij Vervloet en zei:

— Mijn bal is daar op een dak gevallen. Haal er hem eens af!

Vervloet nam een ladder, die met den verhuisboel was meegekomen. Hij klom er op. Maar plots kraakte het hout; de ladder viel in stukken. Gelukkig kon Vervloet zich nog aan de goet vastklemmen. Maar hij verkeerde toch in gevaarlijken toestand.

René keek eerst verbaasd en verschrikt, maar toen begon hij te lachen.

— Stoute rakker... moet ge nu lachen! riep Vervloet. Haal den knecht uit huis.

René zag zijn vader en kreet:

— Papa, kom eens zien!

Mijnheer Van Kalkegem verscheen om den hoek en werd plots ook vroolijk.

— Wel, hij hangt daar als een oude, droge haring! spotte hij. Wat zijn dat nu voor streken...

— Moet ik den nek breken! schreeuwde Vervloet.

— Wat doet ge ook met uw stijve beenen op een ladder!

Mijnheer Van Kalkegem haalde een andere leer en bevrijdde zoo den armen boschwachter, die zeer grimmig keek.

— Ik moet mijn bal hebben... die ligt op het dak! sprak René.

— Ik ga met mijn stijve beenen er niet meer op! zei Vervloet.

— Is dat een antwoord... Ge ziet hoe verwaarloosd de boel hier is, snauwde mijnheer Van Kalkegem, en hij wees op de gebroken ladder. En dan zou mijnheer Martens geen orde mogen brengen in den verwaarloosden rommel!

— De ladder is met uw verhuisboel meege-

komen. Onze ladders zijn beter! verzekerde de boschwachter.

— Zwijg, brutale kerel! En haal den bal van 't dak!

— Neen! Me uitlachen en bespotten, als ik voor uw kind in dat gevaar verkeer...

— Toe, zoo'n dik gemetste vent zou wel op zijn pikfels terecht gekomen zijn. Haal dien bal van 't dak!

— Neen, zeg ik!

— Dan zend ik u weg!

— O, goed! Ik ben geen hond, die voor u kruipt. Dat heeft mijnheer Van Belbeke zaliger ons nooit geleerd.

— Martens zal uw loon brengen. En binnen een week kunt ge 't boschwachtershuis verlaten. Ha, ge hadt gemeend hier als een rentenier te kunnen leven, zooals ge bij mijnheer Van Belbeke hebt gedaan, die nooit zal geweten hebben, hoe hij bedrogen en bestolen werd!

— Wat! schreeuwde Vervloet, rood van drift.

Hij greep een stuk hout van de gebroken ladder en dreigend naderde hij mijnheer Van Kalkegem, die nu bang werd en weg liep, met zijn schreeuwend zoontje aan de hand.

— Ellendeling! raasde Vervloet. Mij voor dief uitmaken! Wat zouden ze nog uitvinden om mij te sarren! Ik ga weg... och, 't is goed. Het was zoo geen leven meer!

Vervloet verliet het kasteel. Zijn vrouw schrok van zijn uitzicht, toen hij binnen trad.

— O, wat is er gebeurd? vroeg ze.

Vervloet vertelde alles.

— Hoe onrechtvaardig en laf! hernam zijn vrouw. Maar nu hebben we geen broodwinning meer!

— Jawel! riep Vervloet uit. Ik zal zijn wild uit de bosschen halen en het verkoopen te Gent. De schavuit heeft me tot zijn vijand gemaakt.

— Neen, Karel, niet stroopen... Daarvoor zijt gij de man niet.

— Ja, stroopen! En mossels halen aan de Paal en ze uitleuren. En brandhout verkoopen. Mijn kost zal ik wel verdienen...

Vrouw Vervloet zweeg. Ze hoopte wel, dat haar man kalmer zou worden.

Een uur later bracht een meid van 't kasteel het loon. Er was een briefje bij, waarin mijnheer Van Kalkegem Vervloet meldde, dat het boschwachtershuis aan 't eind der maand leeg moest zijn.

Vrouw Vervloet weende. Maar haar man zei, dat hij wel een andere woning zou vinden en den kost ook.

's Avonds ging Vervloet uit. Hij begaf zich langs eenzame wegen naar een hut, die naar den kant van Stekene stond. Daar woonde Peter, de

beruchtste strooper uit de buurt. Hij zat met zijn vrouw bij den haard.

— Wien we daar hebben! zei hij. De boschwachter van Eikenhof...

— Niet meer, antwoordde Vervloet.

— Zijt gij er weg?

— Ja, sedert vandaag. De nieuwe heer is geen meester om te dienen...

Vervloet vertelde wat er allemaal gebeurd was.

— En nu word ik strooper, vervolgde Vervloet.

— Ha, niemand beter dan gij weet het wild te zitten, sprak Pieter vroolijk.

— Maar gij zoudt het voor mij moeten verkoopen... ik ben te oud om nog overal rond te sjouwen. Natuurlijk houdt ge iets voor u.

Ze waren het spoedig eens, maar toch bleef Vervloet nog een heelen tijd praten. Pieter wist een goed huisje voor hem. Het stond dicht bij de hoeve van vrouw Daal. Hij zou het voor een prikje kunnen huren.

Eindelijk stapte Vervloet op. Hij hoorde wel een waarschuwend stem, die hem zei, dat hij verkeerd handelde. Maar de oude man was te verbitterd, om er naar te luisteren.

Bij zijn huis stond Nele.

— Slaapt gij nog niet? vroeg Vervloet.

— Ik was ongerust, grootvader... O, grootvader, smeekte het meisje, ge zult toch niet stroo-

pen. Ik wil ook hard meewerken... en met u mees trekken om te leuren.

— Toe, kind, moei u niet met die dingen! bromde Vervloet.

Hij wilde aan zijn vrouw niet zeggen waar hij geweest was. Knorrig legde hij zich te bed.

IV.

Op 't dorp had men veel over Vervloet gepraat. En men keurde het streng af, dat mijnheer Van Kalkegem dien ouden boschwachter had afgedankt.

Vervloet had een hondenkar gekocht en leunde met mossels, die hij aan een kleine haven aan de Schelde, in 't land van Hulst, kocht. De menschen gunden hem en Nele, die haar grootvader hielp, gaarne de klandizie.

Maar ze zeiden dat het toch een mager kostje zou zijn. Vervloet vertelde niet, dat hij nog goede winstjes had. Hij stroopte en Pieter verkocht het wild. Vrouw Vervloet kon er haar man niet afbrengen en Nele durfde er niet meer over te praten, want dan werd grootvader boos.

René Donkers, de hulpboschwachter, was in dienst gebleven en fleemde Martens. Hij had aan dezen meegedeeld dat Vervloet wild stroopte in de bosschen van Eikenhof. Mijnheer Van Kal-

kegem werd ingelicht en gebod alles in te spannen om Vervloet te snappen.

Op een donkeren avond was Vervloet weer uitgegaan. Nele stond angstig buiten. Als grootvader zoo laat het huis verliet, vreesde ze altijd dat men hem dood zou terug brengen.

Plots vernam ze een stem. Het meisje kroop achter een struik weg.

— Hij is er van door, hoorde ze René Donkers zeggen, die zeker het huis had moeten bespieden, en bij wien Martens nu kwam.

— Dan moeten we hem van avond vangen. We hebben nu ook de jachtwakers van mijnheer Bierens. We zullen 't Uilenboschje omsingelen en dan raakt Vervloet in den val. Als hij wegloopen wil, spaar hem dan niet. Leg hem met een schot hagel neer.

Zoo sprak Martens.

— Kom nu, hernam hij. De anderen wachten ons.

De mannen vertrokken. Nele beefde van angst. Ze moest naar 't bosch, om grootvader te waarschuwen.

Nele snelde weg...

... ..

Vervloet was in 't bosch. Hij had een lichtbak. Het schijnsel trok de hazen aan. En als het wild in de klaarte kwam, moest het in de uitgezette strikken vast geraken.

Vervloet wachtte op 't wild. Hij kende het bosch. Plots doofde hij de vlam. Hij had een verdacht gerucht vernomen. Roerloos bleef hij staan. Ja, er naderden menschen. Ze konden hem niet verrassen, al slopen ze stil voort.

Een der vreemde boschwachters moest goede oogen hebben.

— Daar staat de strooper! riep hij. Man, geef u over!

Vervloet sprong weg. Men had hem dan toch ontdekt. Martens schoot. Vervloet was niet geraakt, maar bij hem hoorde hij een kreet... Een man dook op.

— Hier, pak vast... help me... we moeten ontkomen! fluisterde hij.

Vervloet herkende ondanks de duisternis den vreemden schilder. Maar deze hief een meisje van den grond.

— Talm niet, of ze grijpen u! hernam de schilder.

Vervloet vroeg niets. Hij vatte het meisje aan en, door den schilder bijgestaan, droeg hij het heen door de heesters.

't Was een angstige, moeilijke vlucht.

— Hier, zei Vervloet. Kom in deze struiken. Daar kunnen ze ons niet zien.

Hij kende immers zijn bosch. Ze kropen tusschen de heesters. Het meisje roerde zich niet.

Dichtbij hoorde men de wachters. 't Was Martens, die nu zei:

— Ik moet hem geraakt hebben, want hij schreeuwde.

Ja, dat hadden ze allen gehoord. Ze zochten niet in de heesters, maar volgden de dreef.

— Ze zijn weg, zei Vervloet na een tijd van spannend wachten. Maar wie is dit meisje?

— Nele, uw kleindochter...

— Wat! Is zij geraakt door het schot?

— Ja... ik vrees het. Ze schreeuwde...

— O, als ze haar vermoord hebben, dood ik ze allemaal, die valschaards! Nele! jammerde de oude man...

— Laat ons haar vlug naar huis brengen. Misschien is ze alleen bewusteloos. Ik ontmoette ze, toen ik van 't dorp kwam. Ik vroeg wat ze zoo laat op den weg deed. En toen vertelde ze, dat ze gehoord had, hoe Donkers en Martens met anderen u zouden vangen. 't Braaf kind wilde u verwittigen. Ik ging met haar mee. We zagen uw licht en kwamen er op af. Maar het licht doofde uit en kort daarop viel het schot.

— Voor mij en het trof onze arme Nele! kloeg Vervloet. O, die moordenaars!

— We zullen Nele op de hoeve van bazin Baal brengen, zei de schilder. Anders schrikt uw vrouw te erg, en ze is immers ziekelijk.

Vrouw Baal ontstelde toch ook, toen men dat

bleeke, roerlooze meisje binnen droeg. Haar dochter, met wie ze samen woonde, wees den weg naar de voutekamer, waar men Nele te bed legde.

— Goddank, ze leeft nog... Ze is alleen bewusteloos, zei de schilder.

— Er is bloed aan haar mouw, zei vrouw Baal.

— Nele, mijn kind... niet sterven! jammerde Vervloet.

Het schot had den rechteram getroffen. Vrouw Baal stelpde het bloed. Vervloet liep om den dokter, die dadelijk mee kwam. Hij vreesde niet voor Nele's leven, maar de arm kon lam blijven.

— En alles door mijn koppigheid! zoo beschuldigde Vervloet zich zelf. Hoe dikwijls heeft Nele me gesmeekt niet te stroopen. En mijn vrouw dan! En ik wilde niet luisteren. Nu kunnen ze me in de gevangenis steken.

— Zoo'n vaart zal het niet loopen, sprak de dokter. We zwijgen over 't geval. Maar gij zijt geen man om te stroopen, Vervloet, al hebben ze u onrechtvaardig behandeld.

— Dat Nele lam zal zijn door mijn schuld.

— Ja, dat zou erger zijn, maar het is nog niet zeker, hernam de dokter.

Bazin Baal ging vrouw Vervloet inlichten. Nele bleef op de hoeve. En als een gebroken man begaf Vervloet zich naar huis. Zijn vrouw ver-

weet hem niets. Ze zag welk een berouw hij had. Samen baden ze voor Nele's herstel.

Den volgenden dag loerden Martens en Donkers op Vervloet. Ze zagen hem heen en weer loopen. Maar hij was niet gewond.

— Hij heeft geschreeuwd om ons te bespotten, meende Martens. Den volgenden keer zullen we beter opletten. Nu kunnen we niets bewijzen.

Ze vermoedden de waarheid niet. En vrouw Baal, de schilder en de dokter zwegen.

V.

Mijnheer Diemens was nog een ouderwetsche notaris. De menschen lachten wel eens om zijn kleedij, maar ze hadden hooge achting voor zijn eerlijkheid.

Mijnheer Diemens kwam op de hoeve van vrouw Baal, die alleen thuis was.

Nele vertoefde in een hospitaal te Sint-Niklaas, waar men haar beter kon behandelen. Op het dorp wist men dat niet.

Mijnheer Diemens zat neer op een stoel en zette zijn hoed op den grond.

— Vrouw Baal, ik moet u iets vragen, zei hij. Is het waar, dat de schilder, die hier woont Bernard Vink heet?

— Ja, mijnheer...

— Zoo heet hij niet! Dat is een valsche naam.

Vrouw Baal schrok geweldig.

— Maar mijnheer de notaris, is hij dan een bedrieger? kreet ze.

— Neen, neen, maar ik zit hier zelf versted, dat zoo'n jongen zoo dwaas kan zijn. Ik ben er waarlijk paf van. Denk toch eens... die Bernard Vink is Bernard Van Belbeke... en hij komt me dat niet zeggen, hoewel ik hem op 't Eikenhof kan brengen als de rechtmatige eigenaar.

— Maar mijnheer de notaris, wat ge nu toch zegt!

— De waarheid... We meenden dat hij dood was... Dat bericht is uit Amerika gekomen. Mijn heer Van Belbeke wilde het niet vast gelooven, en hij heeft mijnheer Van Kalkegem maar het vruchtgebruik gegeven voor tien jaar... altijd nog hopen, dat zijn zoon kon terug keeren. Ik zou dat allemaal aan Bernard zelf moeten vertellen.

— Ik zal hem halen. Hij is aan 't schilderen ginder bij de kreek.

Weldra trad Bernard binnen.

— Gij zijt Bernard Van Belbeke, zei de notaris.

De schilder ontroerde.

— Ja, dat is waar, bekende hij.

— Als jongen kwaamt ge niet goed oevereen

met uw vader... Gij vertrokt met een dwazen kop naar Amerika. Uw vader liet u uw kop uitwerken, om het zoo te noemen...

— Maar hij schreef mij, dat ik weg moest blijven, dat hij me niet meer wilde kennen.

— Daar geloof ik niets van...

— Ik heb die brieven nog...

— En wie schreef dan aan uw vader, dat gij dood waart?

— Ik weet er niets van... Ik woonde ginder

zeven jaar. Ik besloot toch terug te keeren. En toen ik hier aankwam, lag mijn vader op het doodsbed. Hij zou den volgenden dag begraven worden. Ik stond bij het kerkhof. Niemand herkende me. En ik moest wel denken, dat mijn vader me verstooten had, want ik zag den opvolger mijn neef David, die altijd een valsche jongen is geweest.

— Vreemd, vreemd, zei de notaris. Waarom kwaamt ge niet naar mij?

— Waartoe? Ik hield me voor de verstootene. En 't is waar ik heb vader veel verdriet aangedaan. Moeder stierf toen ik een kind was. Ik zou me dus onbekend houden.

— En toch werd ik ingelicht, hernam de notaris. Door mijnheer Lamsens.

— Ik ontmoette hem te Sint-Niklaas. En hij was de eenige die me herkende. Ik vertelde hem van mijn leven en ik vroeg hem te zwijgen.

— Dan heeft hij 't verstand gehad mij te komen vertellen, wie Bernard Vink is en waar hij woont. Want, jongen, uw vader heeft u niet ontferd. Dadelijk kunt gij op Eikenhof als de meester. Uw neef kreeg het maar voorloopig. Als er na tien jaar geen nieuws van u kwam, zou hij de eigenaar zijn. Dat is deugdelijk beschreven. En nu is er nieuws van u... Ja, ik zie in u de trekken van mijnheer Van Belbeke. Maar ge hebt papieren. Toon ze mij!

Bernard begon te weenen.

— O, mijn arme vader! En dat ik hem niet meer mocht zien! snikte hij. Maar we zijn beiden bedrogen geworden.

— Ja... En ik heb een vermoeden. Jongen, toon mij al uw papieren!

Bernard deed het en de notaris bezag ze.

— Deze brieven, waarin uw vader u schrijft, dat ge verstooten zijt, zijn niet van uw vader, verklaarde hij. Het schrift is meesterlijk nageemaakt, maar mij zullen ze niet bedriegen.

Na een tijdje hernam de notaris.

— Bernard, kom mee! En gij, vrouw Baal, zwijgen!

— O, zeker! Maar wat zullen we nog hooren!

— Wacht maar!

De notaris en Bernard begaven zich naar het kasteel. Mijnheer Van Kalkegem was thuis.

— Wat komt gij hier met dien zwerver doen dien ik mijn landgoed verboden heb? vroeg hij nijdig.

— Die zwerver kan u het landgoed verbieden, mijnheer, want hij is de zoon van mijnheer Van Belbeke, Bernard, uw neef. En ge weet, dat hij onmiddellijk in zijn rechten treedt.

Mijnheer Van Kalkegem verbleekte.

— Wat is dat voor bedrog! riep hij uit.

— Stil, stil... Luister! Er is bedrog gepleegd. Ge hebt gelijk! vervolgde de notaris. Wilt ge dat

het gerecht uitmaakt, wie aan Bernard in Amerika schreef als zijn vader om hem te verstooten, en wie daar iemand uit Amerika aan mijnheer Van Belbeke liet melden, dat Bernard overleden was? Dat is natuurlijk gebeurd om te verhinderen, dat Bernard de erfgenaam van Eikenhof zou zijn.

— En gij beschuldigt mij daarvan? kreet Van Kalkegem, die nog zenuwachtiger werd.

— Het gerecht kan het uitmaken en ik weet toevallig, dat Martens, uw toezichter, een reis naar Amerika heeft gedaan.

— Hoe kan die man hier bewijzen, dat hij Bernard Van Belbeke heet? snauwde Van Kalkegem.

— O, de papieren zijn in orde. Het gerecht zal dat erkennen. En dus, volgens den laatsten wil, kom ik u melden, dat Bernard Van Belbeke onmiddellijk Eikenhof opeischt. We geven u tijd tot morgen om ons te melden of ge gewillig heen gaat, dan wel of we het gerecht moeten aanspreken. Kom, Bernard...

Bernard keek zijn neef aan.

— David, ge zijt altijd valsch geweest... We waren samen op de kostschool... Maar zoo mijn vader bedriegen, het is verachtelijk! sprak hij.

Toen ging hij met den notaris mee.

Den volgenden morgen vond de notaris een briefje in zijn bus.

Mijnheer de Notaris,

Ik onderwerp me aan ooms laatsten wil. Heden verlaat ik Eikenhof en ik zal Bernards rechten niet betwisten, overtuigd dat gij dan ook alles laat rusten.

D. Van Kalkegem.

— Hij is bang... hij bekent schuld, zei de notaris.

Hij begaf zich met dit nieuws naar Bernard en deze wilde zijn neef niet laten vervolgen.

VI.

't Dorp was in rep en roer. De zoon van mijnheer Van Belbeke leefde nog, was terug en werd de meester van Eikenhof. Men had wel gaarne meer geweten van de vreemde geschiedenis en Mele, de klappei, liep snuffelend rond. Maar de notaris en vrouw Baal zwegen.

Mijnheer Van Kalkegem vertrok en nam met zijn vrouw en kinderen ook Martens mee...

Vervloet hoorde het nieuws, en ontroerde er van. Hij moest er meer van weten en ging naar Eikenhof.

De notaris en Bernard kwamen juist uit huis.

De boschwachter trad nader en vreemd keek hij naar den schilder.

— Waarlijk, nu ik u goed bezie, zijt gij mijn-

heer Bernard, zei hij. Hoe ik u niet eer herkend heb. Maar wie zou zoo iets gedacht hebben! Ik zag mijnheer zaliger zoo dikwijls om u weenen.

— Had hij maar alles geweten, sprak de notaris. Mijnheer Bernard kwam te laat, maar Vervloet, toen hij hier zijn neef zag en zich onrechtvaardig behandeld wist, is hij niet tot geweld overgegaan.

Vervloet boog het hoofd.

— En ik deed dat wel, bekende hij. Uit haat werd ik strooper. Maar ik heb er al veel om geleden. En God zij dank, onze lieve Nele zal geheel genezen en geen lammen arm hebben. Maar ik ben beschaamd over die dagen.

— Gij weet ook, Vervloet, dat mijnheer Bernard nu heer van Eikenhof is, zei de notaris.

— Ja. Mijnheer heeft bepaald, dat mijnheer Bernard alles zou erven, moest hij de eerste tien jaar terug keeren. Maar wie zou dat mogelijk gedacht hebben! Er was een doodsbericht uit Amerika gekomen.

— En dat had Martens afgezonden, die in Amerika was. Hij moest dien leugen schrijven voor Van Kalkegem. En deze schreef naar Bernard, dat zijn vader niets meer van hem wilde weten!

— Om zelf eigenaar te worden! Hoe kan iemand zoo slecht zijn! sprak Vervloet.

— Ik ben hier vertrokken omdat ik van vader studeeren moest en liever schilderde, zei Bernard. Ik handelde slecht door nijdig weg te loopen. En ik zwierf koppig rond in Amerika. Ik leed eerst armoede en schreef om geld. Toen kreeg ik dien brief, dat vader me verstootte.

— Een brief van Van Kalkegem, die alles van uw vader hoorde, sprak de notaris.

— Maar ik verhardde mijn hart en liet niets meer van me hooren, hernam Bernard. Toch kreeg ik berouw. Ik kwam terug. Helaas, vader lag over aarde. Ik besloot toch in den omtrek te blijven, al moest ik wel gelooven, dat ik verstooten was, toen ik mijn neef als heer op Eikenhof zag. Ik wilde me onbekend houden. Maar wat heb ik mijn goeden vader verkeerd beoordeeld!

Bernard vroeg dan aan Vervloet om weer in dienst te treden. Hoe gelukkig ging de oude boschwachter het goede nieuws aan zijn vrouw vertellen.

Het vroeger huis werd weer betrokken en nog grooter was de vreugde, toen Nele genezen terug keerde.

Donkers mocht in zijn betrekking blijven. Martens vertoonde zich nooit meer.

EINDE.